

DOI: 10.5281/zenodo.2606428
CZU 371.33:81'243

EFFECTIVE METHODS OF TEACHING SPECIALIZED TERMINOLOGY IN FOREIGN LANGUAGES CLASSES

Mariana Golovaci

Technical University of Moldova, Ștefan cel Mare str. 168, Chișinău, Republic of Moldova
mariana.golovaci@lm.utm.md

Received: October, 31, 2018

Accepted: January, 12, 2019

Abstract. This article focuses on the possibilities of using the teaching terminology methods within the lessons of specialized language in order to ensure effective learning. It argues the need to connect teaching methods with educational objectives, student characteristics, and learning outcomes to ensure effective learning.

Keywords: *Teaching methods, learning process, creativity, effective learning, students.*

I. Introducere

În procesul de studii, un rol important pentru o învățare eficientă îl are potrivirea metodelor de predare/ învățare atât cu obiectivele educaționale precum și cu finalitățile de studii.

Metodele constituie „instrumente de prim rang în mâna profesorului” [1 p. 63] de cunoașterea și utilizarea metodelor adecvate și avansate depinde eficiența muncii sale.

În sens primar, lexemul metodă, derivat etimologic din grecescul *methodos* (*odos*=cale, *drum*, *metha*=spre, către), presupune *drum spre, cale de urmat* în vederea atingerii unui scop determinat sau o modalitate de cercetare, de cunoaștere a realității și de transformare a acesteia pe baza cunoașterii. În urma celor expuse, deducem că metodele de instruire își au originea în metodele de cercetare științifică. Cert este, că între metodele de elaborare a științei și cele de prezentare/expunere a faptelor demonstrate științific există o deosebire clară. Metodele științifice sunt utilizate pentru descoperirea adevărilor, metodele de prezentare a științei comunică adevărilor deja elaborate, dar necunoscute pentru educabili.

În sens praxiologic, metoda are înțelesul unui mod eficient de acțiune și prin extensie, al unei modalități practice de lucru a profesorului cu studenții, al unei tehnici de realizare a procesului de predare și de învățare. Prin corelație, metoda se definește ca fiind o modalitate de a atinge anumite obiective instructiv- educative dinainte stabilite, prin intermediul căreia se transmit și se însușesc cunoștințele, se formează priceperi și deprinderi. Astfel, profesorul oferă posibilitatea educabililor să găsească ei înșiși calea proprie de urmat în vederea redescoperirii unor noi adevăruri, a elaborării de noi cunoștințe și forme comportamentale, a găsirii unor răspunsuri problematice de învățare cu care se confruntă.

Cunoscutul savant, prof.univ. Ioan Cerghit propune o gamă largă de metode spre a eficientiza procesul de studii. Printre acestea distingem:

- Metode de comunicare orală.
 - Metode expositive(afirmative);
 - Expunerea cu oponent;
 - Prelegerea-dezbatere (discuție);
 - Metode interogative(conversative sau dialogate);
 - Metoda discuțiilor și dezbaterilor;
 - Metoda problematizării (instruirea prin problematizare);
- Metode de comunicare bazate pe limbajul intern. Reflecția personală.
- Metode de comunicare scrisă. Tehnica lecturii.
- Metode de explorare a realității (bazate pe contactul direct sau indirect cu realitatea).
 - Metode de explorare nemijlocită (directă a realității);
 - observația sistematică și independentă;
 - experimentul;
 - învățarea prin cercetarea documentelor și vestigiilor istorice;
 - Metode de explorare mijlocită (indirectă) a realității;
 - metode demonstrative (intuitive);
 - metode de modelare (model *devices*);
- Metode bazate pe acțiune (operaționale sau practice).
 - Metode bazate pe acțiunea reală (autentică);
 - Metoda exercițiului ;
 - Metoda studiului de caz (metoda cazurilor);
 - Proiectul sau tema de cercetare-acțiune;
 - Metoda lucrărilor practice;
 - Metode de stimulare (bazate pe acțiunea fictivă);
 - Metoda jocurilor;
 - Metoda dramatizării (învățarea prin dramatizare);
 - Învățarea prin simulatoare.

În cadrul orelor de limbă străină – limbaj specializat recomandabile sunt pentru o învățare eficientă metodele operaționale sau practice.

II. Metode bazate pe acțiune (operaționale sau practice)

În condițiile în care știința devine tot mai strâns legată de practică, învățământul nu poate să rămână numai la teoretizări; el trebuie să determine aplicarea în mai multe moduri a cunoștințelor teoretice în activități practice și să asigure astfel încheierea unui ciclu complet al procesualității învățării.

În ceea ce privește aceste metode, ele se întind pe o arie extrem de largă, de la metode care reprezintă o simplă exersare și aplicare a unor cunoștințe și deprinderi executorii- la o largă și foarte nuanțată varietate de lucrări practice cu studiul de caz, elaborarea de proiecte, activități creative (tehnice, științifice, literar- artistice etc.), care solicită căutări, determinări, alternative și experiențe personale ș.a. unele dintre acestea își găsesc o completare inedită în așa- zisele metode de simulare (bazate pe acțiunea simulate, fictivă-jocuri de roluri, învățarea prin dramatizare, învățarea pe simulatoare etc.) puse în slujba unei activități autentice.

Metoda exercițiului formează deprinderi, obișnuințe. Există convingerea că exersarea unei funcții este condiția dezvoltării ei și apariției altei funcții, astfel, funcția exercițiului este de a contribui implicit la realizarea unor sarcini precum:

adâncirea înțelegerii noțiunilor, regulilor, principiilor și teoriilor învățate prin aplicarea lor în situații variate;

- consolidarea cunoștințelor și deprinderilor însușite;
- dezvoltarea operațiilor mintale și constituirea lor în structuri operaționale;
- sporirea capacității operatorii a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, oferind posibilități de transfer productiv și eficient;
- prevenirea uitării și evitarea tendințelor de interferență;
- dezvoltarea unor capacități și aptitudini intelectuale în cursul procesului de învățare.

Exercițiul poate avea simultan un caracter reproductiv dar și unul productiv în sensul că generează noi forme de acțiune, atunci când ia înfățișarea unor activități libere, creatoare. După funcțiile îndeplinite distingem exerciții: introductive, de observație, de asociație, de exprimare concretă, repetitive, aplicative, de consolidare, de creație, etc.

Metoda studiului de caz a apărut din necesitatea găsirii unor căi de apropiere a instruirii de modelul vieții al activității practice sociale sau productive. Spre deosebire de alte metode tradiționale, care oferă „cazuri fictive”, imaginate de profesor, metoda studiului de caz mijlocește o confruntare directă cu o situație de viață autentică. Asemenea cazuri - problemă, luate drept exemple tipice sunt supuse unei analize sub toate aspectele, până ce studenții vor ajunge la înțelegerea completă a problemei date și la soluționarea ei prin adoptarea unor decizii optime. Studiul de caz servește ca suport al cunoașterii inductive, care trece de la premise particulare la dezvoltarea generalului, la formularea unor concluzii (noțiuni, principii, legi etc.), dar și invers, ca baza unei cunoașteri deductive de trecere de la general la particular, de concretizare a unei idei, a unor generalizări, de aplicare a cunoștințelor sau deprinderilor însușite la situații sau probleme noi.

În acest fel, viitorii absolvenți au formate deprinderi de a întreprinde o analiză, a imagina alternative de soluționare a unei situații care necesită luarea de măsuri eficiente, adoptarea unor decizii optime. Sunt capabili să argumenteze soluțiile și deciziile preconizate prin raportare la cunoștințele, principiile, legile și teoriile învățate deja. În asemenea împrejurări *studiul de caz* se poate îmbina cu *metoda jocului simulativ* și cu *metoda dezbaterii în grup*.

III. Proiectul sau tema de cercetare-acțiune

Inițiată de către J. Dewey, *tema de cercetare-acțiune (proiect)* a fost fundamentată pe principiul învățării prin acțiunea practică, cu finalitate reală, de altfel, metoda proiectelor susținută de W. Kilpatrick, reprezenta un mod mai cuprinzător de organizare a procesului de învățământ după care materia de studiu era împărțită într-un „ansamblu de proiecte, apropiate centrelor de interes” [2 p. 87].

În perspectivă modernă, spre deosebire de studiul de caz, proiectul- tema de cercetare-devine concomitent și acțiune de cercetare, și acțiune practică. Studentul se deprinde să învețe și din cercetare și din activitatea practică. În ce privește organizarea proiectelor, accentul trebuie să cadă pe stimularea efortului propriu al studenților, pe încurajarea inițiativei, oferind acestora cât mai multă libertate de rezolvare a problemelor, alegerea metodelor și a tehnicilor de lucru în vederea realizării subiectului propus. În acest caz, studenții se simt responsabili pentru efectuarea cu succes a proiectelor.

IV. Metode de simulare (bazate pe acțiunea fictivă).

La baza *metodei de simulare* stă analogia sprijinită pe analiza riguroasă a faptelor. Implicarea cât mai directă a participanților (studenți) în situații și circumstanțe simulate poate lua forme variate pornind de la simulare, învățarea prin dramatizare, învățarea pe simulatoare, etc., până se ajunge la asumarea și exersarea unor roluri reale, nesimulate, cum ar fi: *jocul de roluri cu studiul de caz și dezbateră în grup*. Noțiunea de joc poate fi caracterizată drept „spontaneitate originală” [3 p. 195]; fără utilitate imediată, generatoare de distracții, de sentimente de satisfacție și bucurie. Cercetările din domeniu au constatat că se determină un transfer de energie, de motivație funcțională dinspre jocul propriu-zis spre activitatea de învățare; se asociază un interes imediat și puternic specific jocului, unor obiective de învățare existând posibilitatea ca acțiunea distractivă să se transforme într-un important factor de exersare (de antrenament, de însușire a unor modele comportamentale). Profesorului i se cere să dea dovadă de multă abilitate în dirijarea activităților. Metoda jocurilor valorifică avantajele dinamicii în grup, interdependențele și spiritul de cooperare, participarea efectivă și totală la joc, angajează atât studenții timizi cât și pe cei slabi, stimulează curentul de influențe reciproce, ceea ce duce la creșterea gradului de coeziune în colectivul grupei precum și la dobândirea unor comportamente legate de îndeplinirea unor funcții sau responsabilități socio-profesionale.

Concluzii

Există diferite tipuri de metode de predare/învățare care pot fi aplicate de un profesor modern. Această diversitate poate fi clasificată în 3 grupuri mari: metode frontale de instruire, metode individuale de învățare și metode de învățare în grup. Metodele de predare depind de un număr mare de factori, inclusiv de natura finalităților de studii, de caracteristicile studenților și de preferințele cadrelor didactice implicate. Metodele de predare trebuie potrivite atât cu obiectivele educaționale precum și cu finalitățile de studii pentru a asigura o învățare eficientă.

Referințe bibliografice:

1. Mihuț, I., *Autoconducere și creativitate*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1989, p. 63
2. D'Hainaut L., *Programe de învățământ și educație permanentă*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981, p. 87.
3. Geissler, H.E. *Mijloace de educație*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007, p. 163.
4. Dumbrăveanu, R., Huet, I., Papuc, L., Grosu, M., *Proiectare curriculară în învățământul superior*, Editura Continental Grup SRL., 2011, p. 114.